

Myanmar Migrants to Thailand and Implications to **Myanmar Development**

By Supang Chantavanich ¹

CURRENT SITUATION OF MIGRATION FROM MYANMAR IN THAILAND

Cross-border migration of people from Myanmar to Thailand has a long history spanning many decades. In the past, ethnic groups who lived along the Thai-Myanmar borders, especially the Karen, the Mon and the Shan, spontaneously crossed the borders to visit friends, buy goods or seek healthcare services in the area regularly. During the military regime administration in the 1980s, the borders

were quiet with no official crossings although the ethnic people commuted unofficially. On the other hand, a significant number of asylum-seekers who were ethnic minorities fighting against the Myanmar government started to enter Thailand to take refuge in that decade. The Thai government agreed to host a big number of approximately 140,000 political asylum-seekers in nine temporary shelters in four provinces at border areas. Another wave of migrants arrived in the 1990s for economic reasons. They were both ethnic and Burmese people. Since

1992, Thailand has started to officially recognize the arrival and the entrance of migrants from Myanmar into Thailand's labour market. The first registration of migrants as unskilled workers began that year.

From 1992 to 2012, the influx of migrant workers from Myanmar has continued. Economically, Thailand has a pull factor being a destination where the local labour market needs unskilled workers in many sectors, including agriculture, manufacturing and some service work, especially domestic and construction work. Many Thai workers

¹ Professor Emeritus at Faculty of Political Science and Director of Asian Research Center for Migration, Institute of Asian Studies at Chulalongkorn University. This policy paper is a part of the research project on "Myanmar Economy in the Context of ASEAN Economic Integration and Regional Change" conducted by IDE-JETRO.

From 1992 to 2012, the influx of migrant workers from Myanmar has continued.

shun to do work in these sectors. In addition, the wages in Thailand are ten times higher than what workers can find in Myanmar, partly due to the Kyat's (Myanmar currency) depreciation and the Baht's (Thai currency) strength. On the Myanmar side, slow economic growth, unemployment and forced labour for government development projects such as railway construction pushed both Burmese and ethnic groups to come to Thailand for job opportunities and higher wages. Currently, the number of migrant workers from Myanmar has risen to more than 2 million. They fall under three categories: registered workers, those who go through national verification, and those who are recruited directly and formally from Myanmar.

Among the three categories, labour migration management in Thailand first implemented the annual registration of a migrant workers policy. Since 2010, a second management policy has been launched to request workers to go through the national verification process, which involves cooperation between Thailand and Myanmar according to the MOU on Cooperation in Employment signed in 2003. In 2009, a third policy of formal recruitment was started and it continues until the present.

Migrant workers are mainly hired in the sectors of agriculture, construction, fishery and domestic work (see Chart 1). Although the Thai government announced that only unskilled migrant workers or labourers can be employed, some workers have entered into less-skilled or semi-skilled work such as manufacturing (garments, plastics, paper), services and sales, transport and trade. As the background of most workers was as a farmer, they

learn some new skills while working in Thailand. Initial results from the survey of migrant workers in Samut Sakorn, Tak and Bangkok indicated that 77% of respondents confirmed learning skills, i.e. manufacturing of garments and plastics, flower cutting in agriculture, fishery-related work and services such as sales and domestic work, including Thai language skills.

However, there is no official policy to train these workers for their skills development. Skilled workers from Myanmar are also employed in Thailand. Although they are not numerous (only about 400 persons), they engage in professional work such as being teachers, university lecturers and health workers.

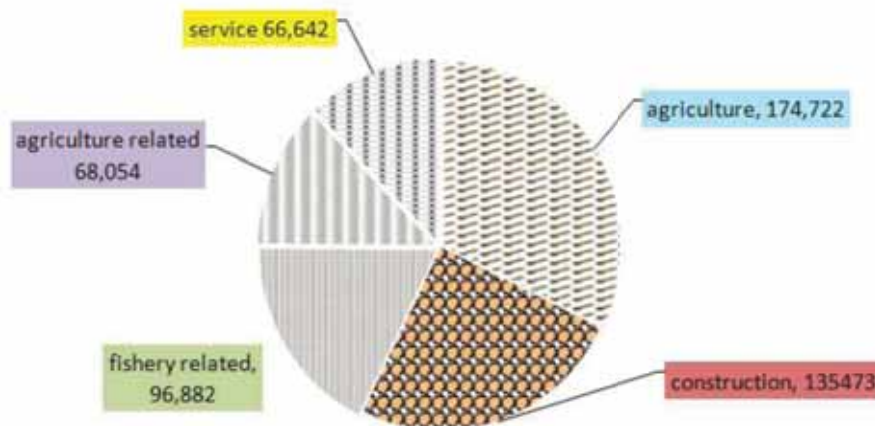
DIRECTION OF MYANMAR ECONOMIC DEVELOPMENT

Looking at economic and political reforms in Myanmar in 2012, it is increasingly clear that the reforms will sustain while ASEAN economic integration is ongoing and the ASEAN Economic Community (AEC) is scheduled to be launched within three years. The liberalization and deregulation of labour mobility, especially for the professionals including medical doctors, dentists, nurses, engineers, architects and accountants, is in progress. The Mutually Recognized Agreements (MRAs) for all professions were signed

by the ministers of trade from all ASEAN members. Myanmar has agreed to the required measures which will be achieved in 2015. In addition, personnel in tourism and hotel businesses may be included among the AEC 2015 labour mobility. Nonetheless, a Myanmar expert indicates that the AEC can bring special dangers to its low-income members, including Myanmar. It can lead to "economic polarization," where the most talented people will leave the country to take better opportunities and higher rewards in more advanced member countries. Therefore, there are initiatives to strengthen the CLMV countries in playing a more positive role in the AEC and to increase their prospects of benefiting from AEC participation (U Myint, 2011). However, such initiatives may not yet materialize to prevent the brain drain.

Migrant workers are mainly hired in the sectors of agriculture, construction, fishery and domestic work ...

CHART 1. Distribution of migrant from MYANMAR in 5 Top Sectors

SOURCE : MOL Thailand, 2011

In 2012, the Myanmar government is trying to promote more foreign direct investment (FDI). It organized the "New Myanmar Investment Summit" in July 2012. Three hundred foreign companies were invited to attend the summit. A new foreign investment law is under amendment. Agriculture, oil and gas, mining, electric power and manufacturing are key economic sectors that the government wants investors to consider.

If we look at economic reform within Myanmar, the richness of local natural resources (natural gas, timber, precious stones and hydropower) can be an important platform for economic development, both for local consumption and exportation. Thailand has invested in the exploration and purchase of natural gas in Myanmar through the Thailand Petro-Chemical and Petroleum Company (TPP). The gas pipeline from Yadana links across the border through Kanchanaburi and reaches Rachaburi province in Western Thailand. As of 2011, mainland China, Hong Kong, South Korea, Singapore and Malaysia are other Asian investors in Myanmar. Singapore has the highest number of companies there.

In addition, development in the agricultural sector according to the Myanmar Government Development Strategy in this field will increase the expansion of existing cash crops such as rice, maize, tapioca and beans. The Thailand Charoen Pokphand Group (CP) has an operation in contract farming for chickens and eggs in Myanmar. Economically, agricultural development and expansion directly affect land prices.

In the industrial sector, development can be seen in many new Special Economic Zones (SEZs) in Thilawa (South of Yangon), Rakhine and Dawei (Aung Min and Kudo, 2012). SEZs will attract more FDI into Myanmar, using existing natural resources and making more value-added. Although this is still in the near future, it reflects what kind of human resources are needed for such development. The construction of land links between Thailand and Myanmar, especially the Dawei-Phu Nam Ron Road link in Kanchanaburi province of Thailand, will play a vital role in transport and trade in mainland Southeast Asia because it will link the Indian Ocean to the Pacific Ocean under the ADB East-West Economic Corridor plan.

CONCLUSION: IMPLICATIONS OF MIGRATION TO MYANMAR DEVELOPMENT

Given the economic reform in Myanmar, which will flourish within the next five years, the key question related to outbound labour migration to Thailand (and Malaysia and Singapore) will be whether migrant workers, both skilled and less skilled, will remain in destination countries or consider returning home. In the past, average incomes of families were inadequate to meet household

consumption expenditures (household income and expenditure survey in 1997). Consequently, people escaped from Myanmar to find higher incomes in Thailand. Now that economic development is in progress and labour demands for economic, social and political development in Myanmar are obvious, migrant workers' decision to return will depend on two major conditions: political stability and democratic freedom on one hand and economic opportunities on the other hand. The political condition is important

South Economic Corridor

SOURCE :

Asean Development Bank ASEAN " Greater Mekong Subregion " Flag Ship

Initiative :

East- West Economic Corridor 2002-2012

because some professionals determined to stay and work in Thailand due to a lack of democratic reform in the past. Less-skilled workers were also affected by the authoritarian regime in the form of corruption, forced labour, forced relocation and armed conflict. Both groups will have a serious consideration to return when they are assured of political stability. Myanmar people are highly attached to their homeland and always want to go back.

Economic opportunities are manifested in job availability according to migrants' occupational skills, fair wages and fair working conditions. A realistic professional said: "If the wage in Myanmar is not too different from here [Thailand], I don't mind receiving a wage a little bit lower than what I receive now. But I expect an enabling working environment there." As for less-skilled workers, daily wages in some SEZs like the Dawei Deep Seaport Project are up to Kyat 7,000 (equivalent to Baht 300 or US\$10) as offered by the Italian-Thai Development Co. (ITD), while local subcontractors only offer Kyat 4,000. However, local informants indicated that not many migrant workers originating from Dawei will come back because they are well paid in Thailand and the cost of living in Myanmar is more expensive and increases by 35% for raw chicken. This is confirmed by the inflation rate fluctuation of between 57.1% and 1.5% during 2001-2009. In Dawei, workers who can speak Thai are hired by ITD. The tendency is that workers will compare wages and costs of living to ensure the balance of income. Then they will decide whether to return to Myanmar.

Among skills that migrant workers learned spontaneously while working in Thailand, construction, agriculture and some manufacturing skills are the most relevant to economic reform in Myanmar. However, those in the services and sales sector, including hotels and tourism, can also develop work skills that will be useful if they return home. The management aspect to match workers' skills and human resources to current and future demands in Myanmar's labour market will be the next challenge. Once employments are created, acceptable working conditions, including wages, will be the determining factors on returning. In this regard, an attempt to make income distribution

among states and divisions more equal is important, as many migrant workers are ethnic minorities and people from poor divisions. In addition, fair wages can prevent local talented professionals from leaving the country to take higher rewards abroad.

References

1. ADB. 2012. Myanmar in Transition: Challenges and Opportunities. Asian Development Bank.
2. BTI. Myanmar Country Report. Bertelsmann Stiftung's Transformation Index [Online]. 2012. Available from: <http://www.bti-project.org>.
3. Chantavanich, S. with Premjai Vungsiriphisal and Samarn Laodumrongchai. 2007. Thailand Policies towards Migrant Workers from Myanmar. Bangkok: Asian Research Center for Migration, Institute of Asian Studies. Chulalongkorn University.
4. Huguet, J. W. and Aphichat Chamrathirong. 2012. Thailand Migration Report 2011. Bangkok: International Organization for Migration.
5. Ishida, M. (ed). 2012. Emerging Economic Corridors in the Mekong Region. Bangkok: Bangkok Research Center. IDE-JETRO.
6. Aung Min and Toshihiro Kudo. 2012 "Newly Emerging Industrial Development Nodes in Myanmar; Ports, Road, Industrial Zones along Economic Corridor" in Ishida (ed). Emerging Economic Corridors in the Mekong Region. Bangkok: Bangkok Research Center. IDE-JETRO.
7. Myint, U. 2009. Myanmar Economy A Comparative View. Sweden: Institute for Security and Development Policy.
8. 2011. Myanmar Economy: Challenges and Responses in years ahead. Power point presentation at Yangon Institute of Economics, 21 November 2011.
9. Paitoonpong, S and Yongyuth Chalamwong. 2012. Managing International Labor Migration in ASEAN: A case of Thailand. Bangkok: Thailand Development Research Institute.

The views expressed in this publication are those of the author(s). Publication does not imply endorsement by JETRO of any of the view expressed within.

You can download this policy brief at the IDE-JETRO
 website: <http://www.ide.go.jp>
 Contact: Bangkok Research Center, JETRO
 Bangkok TEL.:66-2253-6441 FAX.:66-2254-1447

နယ်စပ်ကုန်သွယ်ရေးနဲ့
တင်ပို့နေရတဲ့
ကုန်ပစ္စည်းအများစုဟာ
ဒေသတွင်းက
ထုတ်လုပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ
မဟုတ်ပါဘူး။
ရိုးမ အရှေ့က တစ်ဆင့်
မှာယူရတဲ့ပစ္စည်းတွေ
ဖြစ်နေပါတယ်။

စဉ်းစားသင့်ကြပြီ

ရခိုင်ပြည်နယ်၏စီးပွားရေးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ဆွေးနွေးတိုင်း အများစု၏ ပြောစကားအရ နည်းပညာနှင့် အရင်းအနှီး လိုအပ်ကြောင်းကို အဓိကထား ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။ မွေးမြူရေးပညာရှင်များ၊ စိုက်ပျိုးရေးပညာရှင်များ လိုအပ်နေသေးသည်။ စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေးပညာရှင်များ ရှိလာသည်ထားဦး။ အရင်းအနှီးများကလည်း လိုအပ်လှသေးသည်။ ရခိုင်ပြည်နယ်မှ ကုန်သည်များမှာ တစ်ဦးချင်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုကို အားသန်လေ့ရှိကြသည်။ တစ်ဦးတည်းပိုင်ငွေကြေးဖြင့် ရင်းနှီးလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တတ်ကြသည်။ ထိုသို့ လုပ်ကိုင်ရာတွင်လည်း ကုန်သွယ်မှု စီးပွားရေးတွင် ရင်းနှီးခြင်းသာများပြားပြီး ကုန်ထုတ်လုပ်မှု လုပ်ငန်းများတွင် ရင်းနှီးမှုအားနည်းလှသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရခိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ အနေဖြင့် ကုမ္ပဏီများစုဖွဲ့ခြင်း၊ သမအသင်းများ စုဖွဲ့ခြင်းဖြင့် အင်အားစုပြီး စိုက်ပျိုးရေး၊ မွေးမြူရေးနှင့် ကုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်းများတွင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြသည်။

ရခိုင်ပြည်နယ်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများသို့ ရိုးမအရှေ့၊ အရှေ့မြောက်ပိုင်း နယ်စပ်ဒေသမှတိုင်းရင်းသားတို့ ဝင်ရောက်လာနေကြပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်နေရသည်။ ကုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်းများ၊ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများတွင် သာမက စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းများတွင်ပါ အခြေချလာကြသည်ကို တွေ့နေရသည်။ ကြာလျှင် ဒေသခံများမှာ တစ်ရပ်ခြားမှ လာရောက်သူတို့၏အစေပဲ။ အခိုင်းအစေဖြင့် လက်ဝေခံစနစ်ဖြင့် ကျန်ရစ်ကြပေလိမ့်မည်။

ရခိုင်ပြည်နယ်၏ စီးပွားရေးတွင် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးတွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလုပ်ကိုင်စရာတွေ ကျန်သေးသည်။ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းတွင် သားငါး၊ ပုစွန်မွေးမြူရေးတို့လည်း ရှိသေးသည်။ သစ်တောစိုက်ခင်းများ ထူထောင်လုပ်ကိုင်နိုင်ရေးလည်း ရှိသေးသည်။ ဤအတွက် ရခိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ စုစုစည်းစည်း ညီညီညွတ်ညွတ် တိုင်တိုင်ပင်ပင်ဖြင့် ရခိုင်စီးပွားရေးရွှေ့ခရီးကို မျှော်မှန်းလျှောက်လှမ်းကြရန် လိုအပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်းသားငမန်း

“နယ်စပ်ကုန်သွယ်ရေးနဲ့ တင်ပို့နေတဲ့ ကုန်ပစ္စည်း ၉၀%ဟာ ရခိုင်ဒေသက ထွက်ကုန်တွေ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ဟုလည်း သူကဆိုသည်။

ချင်းစိမ်းလို နံနံစေ့လို၊ နန္ဒင်းတက်လို ပစ္စည်းများမှာ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံမှ ဝယ်လိုအား ရှိသည့်ဈေးကွက်ရှိပြီးသား သီးနှံများဖြစ်သည်။ စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်နိုင်သလောက်ဈေးကွက်လည်း ရှိနှင့်ပြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ရိုးမအရှေ့ကိုသာ ပို့ခိုနေကြရသည်။

“ရေချိုငါးဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဆိုမှာ ရေချိုအရင်းအမြစ်တွေ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မွေးမြူခြင်း မပြုကြသေးဘူး။ ရေချိုငါး ဈေးကွက် အိမ်နီးချင်း ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံ ရှိတယ်။ တင်ပို့နိုင်သလောက် ဝယ်ယူအားလည်း ရှိတယ်။ ရေချိုငါးတွေကို ဧရာဝတီ၊ ရန်ကုန်နဲ့ပဲခူးတိုင်းက ငါးတွေကိုမှာပြီး တင်ပို့နေကြရတယ်။ ဈေးကွက်မှာ ရက်ကြာတဲ့အတွက် ဈေးကောင်း မရနိုင်ဘူး”

ဟု ကုန်သည်တစ်ဦးကဆိုသည်။

ဤသည်မှာလက်တွေ့လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေကြသူများထံမှ ကြားသိရသည့် ပြောဆိုသံများ၊ ဝေဖန်သံများ၊ ဆွေးနွေးချက်များဖြစ်သည်။

POLICY REVIEW

ထိုင်းနိုင်ငံကောက်
မြန်မာရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများ
နှင့် မြန်မာနိုင်ငံ ပွံ့ဖြိုးမှုအပေါ်
ရိုက်ခတ်မှုများ

By Supang Chantavanich¹

ဦးစီးကြပ်

ထိုင်းနိုင်ငံအတွင်း မြန်မာနိုင်ငံမှ
လက်ရှိရွှေ့ပြောင်း ဝင်ရောက်မှု
အခြေအနေ

မြန်မာနိုင်ငံမှ ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ပြည်သူ့အများစု နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်ရွှေ့ပြောင်းဝင်ရောက်မှုမှာ ဆယ်စုနှစ်များစွာ ကြာမြင့်ခဲ့သည့် ရှည်လျားသော သမိုင်းကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ အတိတ်ကာလတွင် ထိုင်းနှင့်မြန်မာ နယ်ခြားတစ်လျှောက် နေထိုင်သော လူမျိုးစုများ၊ အထူးသဖြင့် ကရင်၊ မွန်နှင့် ရှမ်းလူမျိုးများသည် မိတ်ဆွေများထံသို့ လည်ပတ်ရန်၊ ကုန်ပစ္စည်း ဝယ်ယူရန်နှင့် ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုများကို ပုံမှန်ခံယူရန် မိမိဆန္ဒအလျောက် နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်သွားကြပါသည်။ ၁၉၈၀ နှစ်များအတွင်း နယ်ခြားများတွင် တရားဝင် အသွားအလာမရှိဘဲ ငြိမ်သက်နေကြသော်လည်း လူမျိုးစုများမှာ တရားမဝင် ဖြတ်သန်းသွားလာကြပါသည်။ အခြားတစ်ဖက်တွင်မူ မြန်မာအစိုးရကို

¹. Professor Emeritus at Faculty of Political Science and Director of Asian Research Center for Migration, Institute of Asian Studies at Chulalongkorn University. This policy paper is a part of the research project on "Myanmar Economy in the Context of ASEAN Economic Integration and Regional Change" conducted by IDE-JETRO.

ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေသည့် လူနည်းစုမျိုးနွယ်များ ဖြစ်ကြသော သီသာများပြားသည့် ခိုလှုံနေထိုင်ခွင့်ရှာနေသူများမှာ ဤဆယ်စုနှစ်အတွင်း ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ဘေးကင်းရာဒေသအဖြစ် စတင် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုင်းအစိုးရက ခန့်မှန်းခြေ အရေအတွက်အားဖြင့် ၁၄၀,၀၀၀ ခန့် ရှိသော နိုင်ငံရေးခိုလှုံခွင့်ရှာနေသူများကို နယ်ခြားဒေသများရှိ နယ်မြေဒေသ ၄ ခု၏ ယာယီစခန်း ဉာဏ်လက်ခံစောင့်ရှောက်ထားခဲ့ပါသည်။ ၁၉၉၀ နှစ်များတွင်လည်း စီးပွားရေး အကြောင်းပြချက်များကြောင့် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သူများ အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်လာပါသည်။ ဝင်ရောက်လာသူများမှာ ဗမာများနှင့် လူမျိုးစုများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှ စတင်၍ထိုင်းနိုင်ငံက ထိုင်းနိုင်ငံလုပ်သား ဈေးကွက်သို့ ဝင်ရောက်လာသော မြန်မာနိုင်ငံမှ ရွှေ့ပြောင်းလာသူများကို တရားဝင် စတင်အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပါသည်။ ယင်းနှစ်တွင် ရွှေ့ပြောင်းဝင်ရောက်လာသူများကို အလုပ်ကြမ်း လုပ်ကိုင်သူများအဖြစ် ပထမဦးဆုံး မှတ်ပုံတင်ပေးခဲ့ပါသည်။

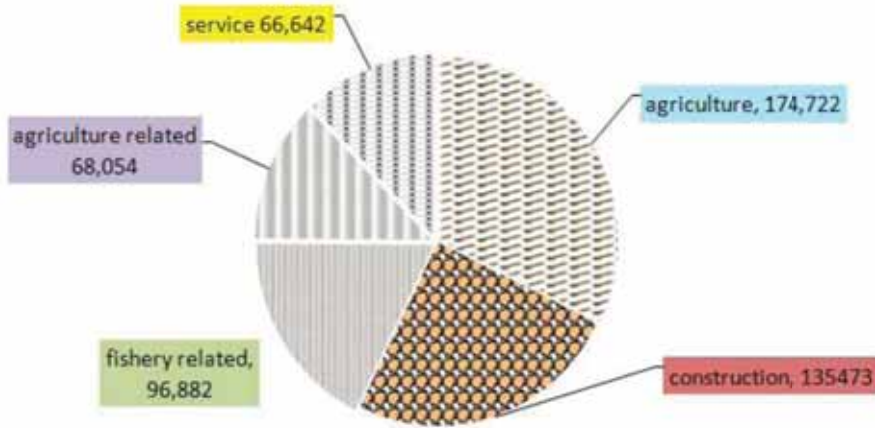
၁၉၉၂ ခုနှစ်မှ ၂၀၁၂ ခုနှစ်အထိ မြန်မာနိုင်ငံမှ ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများမှာ ထိုင်းနိုင်ငံသို့

စီးဝင်လာဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ စီးပွားရေးအားဖြင့် ထိုင်းနိုင်ငံမှာ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ခရီးပန်းတိုင် ဖြစ်၍ ၎င်း၏လုပ်သားဈေးကွက်မှာ လယ်ယာ၊ စက်မှုနှင့် ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းများ အပါအဝင် ကဏ္ဍများစွာအတွက် အလုပ်ကြမ်း လုပ်သားများ လိုအပ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် အိမ်အကူနှင့် ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများအတွက် လိုအပ်ပါသည်။ ထိုင်းအလုပ်သမားများက ယင်းကဏ္ဍများတွင် လုပ်ကိုင်ရန် ရှောင်ဖယ်တတ်ကြပါသည်။ ၎င်းအပြင် ထိုင်းနိုင်ငံတွင် ရရှိသော လုပ်ခများမှာ မြန်မာနိုင်ငံထက် ဆယ်ဆခန့် မြင့်မားပါသည်။ အကြောင်းအရင်းမှာ မြန်မာကျပ်ငွေ တန်ဖိုးနိမ့်ကျခြင်းနှင့် ထိုင်း ဘတ်ငွေ ခိုင်မာခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာဘက်တွင်မူ စီးပွားရေး တိုးတက်မှုနှုန်း နှေးကွေးမှု၊ အလုပ်လက်မဲ့များရှိနေမှုနှင့် ရထားလမ်း တည်ဆောက်မှုကဲ့သို့ အစိုးရ၏ ဖွံ့ဖြိုးမှုလုပ်ငန်း စီမံကိန်းများတွင် လုပ်အားပေး စေခိုင်းမှုတို့က ဗမာနှင့် အခြားလူမျိုးစုများကို အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်းများနှင့် မြင့်မားသော လုပ်ခများအတွက် ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားစေရန် တွန်းပို့ခဲ့ပါသည်။ လက်ရှိအချိန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ

မှ ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများ၏ အရေအတွက်မှာ ၂ သန်းကျော်အထိ မြင့်တက်နေပါသည်။ ယင်း ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများကို သုံးမျိုးသုံးစား ခွဲခြားနိုင်ပါသည်။ မှတ်ပုံတင်ထားသော လုပ်သားများ၊ လူမျိုးအရအသိအမှတ်ပြုထားသူများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံမှ ပုံမှန်စုစည်းပြီး တိုက်ရိုက်စေလွှတ်သူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဤသုံးမျိုးသုံးစားများတွင် ထိုင်းနိုင်ငံ၏ ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သား စီမံခန့်ခွဲမှုက ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများအား နှစ်အလိုက် မှတ်ပုံတင်သည့် မူဝါဒကို ကျင့်သုံးပြီး အလုပ်သမားများအား လူမျိုးအရ စိစစ်အသိအမှတ်ပြုသည့် လုပ်ငန်းစဉ်ကို ဆောင်ရွက်စေပါသည်။ ယင်းသို့ အလုပ်သမားများအား မှတ်ပုံတင်သည့် လုပ်ငန်းစဉ်ကို ထိုင်းနိုင်ငံနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတို့အကြား ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြပြီး ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားသော အလုပ်အကိုင် ခန့်ထားမှု ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုဆိုင်ရာ နားလည်မှုစာချွန်လွှာအရ ဆောင်ရွက်ပါသည်။ ၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင် အလုပ်သမားများအား ပုံမှန်စုစည်း ပို့ဆောင်ပေးသည့် တတိယမူဝါဒကို စတင်ခဲ့ပြီး လက်ရှိတိုင် အောင် ဆောင်ရွက်ဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ပုံ-၁- အဓိက ကဏ္ဍ(၅)ခုရှိ မြန်မာနိုင်ငံရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများပျံ့နှံ့မှု

SOURCE : MOL Thailand, 2011

ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများကို စိုက်ပျိုးရေး၊ ဆောက်လုပ်ရေး၊ ရေလုပ်ငန်းနှင့် အိမ် အကူ လုပ်ငန်းများအတွက် ငှားရမ်းပါသည် (ပုံ-၁ ကို ရှုပါ)။ ထိုင်းအစိုးရက အလုပ်ကြမ်း လုပ်သား များကိုသာ ငှားရမ်းခန့်ထားနိုင်သည်ဟု ကြေငြာ ထားသော်လည်း အချို့လုပ်သားများမှာ ကျွမ်း ကျင်မှု အနည်းငယ် လိုအပ်သည့် ကုန်ထုတ်လုပ် ငန်း (အဝတ်အထည်၊ ပလတ်စတစ်၊ စက္ကူ) ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းနှင့် ရောင်းချရေး၊ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေးနှင့် ကုန်သွယ်ရေး ကဲ့သို့သော လုပ် ငန်းများတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ကြပါသည်။ လုပ်သားအများစု၏ နောက်ခံ အတွေ့အကြုံမှာ တောင်သူလယ်သမားများဖြစ်ကြ၍ ထိုင်းနိုင်ငံ တွင် အလုပ်လုပ်စဉ်အသစ် ဖြစ်သော ကျွမ်းကျင် မှုအချို့ကိုလေ့လာသင်ယူကြပါသည်။ Samut Sakorn၊ Tak နှင့် Bangkok တို့တွင် ကောက်ယူ ခဲ့သည့် ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများ၏ စစ်တမ်းမှ ကနဦးရလဒ်များက ဖော်ပြသည်မှာ စစ်တမ်းဖြေ ကြားသူများ၏ ၇၇%က အဝတ်အထည်နှင့် ပလတ်စတစ် ထုတ်လုပ်မှု လုပ်ငန်း၊ ပန်းခူးဖြတ် ခြင်း၊ ရေလုပ်ငန်း အခြေခံသည့်လုပ်ငန်းများ၊ ဈေးရောင်းချမှုနှင့် အိမ်အကူလုပ်ငန်းများ ကဲ့သို့ သော ဝန်ဆောင်မှု လုပ်ငန်းများနှင့် ထိုင်း ဘာသာ ကျွမ်းကျင်မှုစသည်လုပ်ငန်း ကျွမ်းကျင် မှုများကို လေ့လာသင်ယူကြောင်း အတည်ပြုဖြေ ကြားပါသည်။

သို့သော်လည်း ၎င်းတို့၏ ကျွမ်းကျင် မှုဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် အလုပ်သမားများကို လေ့ကျင့်သင်တန်းပေးရန် တရားဝင်မူဝါဒ မရှိ ပါ။ မြန်မာနိုင်ငံမှ ကျွမ်းကျင်လုပ်သားများမှာ လည်း ထိုင်းနိုင်ငံတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်လျက်

ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့၏ အရေအတွက်မှာ များပြား လှခြင်း မရှိသော်လည်း လူဦးရေ ၄၀၀ ခန့်ရှိပြီး ကျောင်းဆရာ၊ တက္ကသိုလ် ကထိကများနှင့် ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာလုပ်သားများကဲ့သို့ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်း အတတ်ပညာလုပ်ငန်းများတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိပါသည်။

မြန်မာစီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးမှု၏ ရှေ့ရှုချက်

၂၀၁၂ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးနှင့် နိုင်ငံရေးပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကို လေ့လာကြည့် ရှုပါက အထူးထင်ရှားသည်မှာ ယင်းပြုပြင် ပြောင်းလဲမှုများမှာ ASEAN စီးပွားရေး ပေါင်း စည်းမှု ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ဆဲနှင့် ASEAN စီးပွားရေးအသိုက်အဝန်း(AEC)ကိုလည်း သုံးနှစ် အတွင်း ဖော်ဆောင်ရန် သတ်မှတ်ထားသည် နှင့်အညီ ခိုင်မြဲနေမည် ဖြစ်သည်။

လုပ်သားစုစည်းရာတွင် ထိန်းချုပ်မှုနှင့် ကန့်သတ်ချက် ဖြေလျော့မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး အထူးသဖြင့် ဆရာဝန်များ၊ သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်များ၊ သူနာပြုများ၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ ဗိသုကာပညာရှင်များနှင့် စာရင်းကိုင်များကဲ့သို့ သော အတတ်ပညာရှင်များ စုစည်းရာတွင် တိုးတက်မှု ရရှိပါသည်။ အားလုံးသော အတတ် ပညာရှင်များ အပြန်အလှန် အသိအမှတ်ပြု သည့် သဘောတူညီချက်များ (The Mutually Recognized Agreements MRAs) ကို ASEAN နိုင်ငံများမှ ဝန်ကြီးများက လက်မှတ် ရေးထိုးခဲ့ ပါသည်။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် ပြီးမြောက်ရမည့် လိုအပ်သည့် အစီအစဉ်များကို မြန်မာနိုင်ငံက

သဘောတူညီပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အပြင် ခရီး သွားလုပ်ငန်းနှင့် ဟိုတယ်ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်း ဆိုင်ရာ အတတ်ပညာရှင်များကိုလည်း AEC ၂၀၁၅ ခုနှစ် လုပ်သားစုစည်းမှုတွင် ထည့်သွင်း ရန် ရှိပါသည်။ သို့သော် မြန်မာကျွမ်းကျင် ပညာရှင်တစ်ဦးက AEC သည် မြန်မာအပါအဝင် ဝင်ငွေခံမိကျသည့် အဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံများကို ထူးခြား သည့် အန္တရာယ်များ ဖြစ်စေနိုင်သည်ဟု ပြော ကြားခဲ့ပါသည်။

AEC က စီးပွားရေးဆင်းရဲချမ်းသာ ကွာဟ ခြားနားမှု (economic Polarization) ကို ဖြစ်စေ နိုင်ပြီး ထူးချွန်ထက်မြက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ အနေ ဖြင့် ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးသည့် အဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံများတွင် ရရှိ သည့် ပိုမိုမြင့်မားသော အကျိုးခံစားမှုများနှင့် အခွင့်အလမ်းများအတွက် မိမိနိုင်ငံမှ ထွက်ခွာ ကြပါလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ AEC တွင် အပြု သဘော အခန်းကဏ္ဍ ပိုမိုဆောင်ရွက်နိုင်ရန်နှင့် AEC တွင် ပါဝင်လာခြင်းသည် ၎င်းတို့ရရှိမည့် အကျိုးစီးပွား တိုးပွားမြင့်မားလာစေရန် အတွက် CLMV နိုင်ငံများအနေဖြင့် ခိုင်မာမှုရှိ လာစေရန် ကနဦး အစီအစဉ်များ ရှိပါသည်။ သို့သော်လည်း ယင်းကနဦး အစီအစဉ်များကို ဦးနှောက်ယိုစီးမှု (Brain Drain) မှ ကာကွယ်ရန်အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ခြင်း မရှိသေးပါ။

၂၀၁၂ ခုနှစ်တွင် မြန်မာအစိုးရသည် နိုင်ငံ ခြားရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု (FDI) ပိုမိုမြင့်မားလာစေရန် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ ၂၀၁၂ ခုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် မြန်မာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုဆိုင်ရာ ထိပ်သီးအစည်း အဝေးပွဲ အသစ် (New Myanmar Investment Summit) ကျင်းပရန် စည်းရုံးဆောင်ရွက်ခဲ့ပါ သည်။ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီ ၃၀၀ ခန့်အား ယင်း အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ရန် ဖိတ်ကြားခဲ့ ပါသည်။ နိုင်ငံခြားရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု ပဥဒေသစ်ကို ပြင်ဆင် ထုတ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။ မြန်မာအစိုးရက ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသူများကို အဓိက စီးပွားရေးကဏ္ဍ များဖြစ်သည့် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး၊ ရေနံနှင့် သဘာဝဓာတ်ငွေ့၊ လျှပ်စစ်စွမ်းအားနှင့် စက်မှု လက်မှု ကဏ္ဍများတွင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံကြရန် စဉ်း စားစေလိုသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးပြုပြင် ပြောင်း လဲမှုကို လေ့လာကြည့်ရှုလျှင် ပြည်တွင်းသဘာဝ အရင်းအမြစ်များ ကြွယ်ဝမှု (သဘာဝ ဓာတ်ငွေ့၊ သစ်နှင့် သစ်တောထွက်ပစ္စည်း၊ အဖိုးတန် ကျောက်မျက်များနှင့် ရေအားလျှပ်စစ်)ကို ပြည် တွင်းသုံးစွဲမှုနှင့် ပြင်ပတင်ပို့မှုအတွက်အရေးကြီး သော အခြေခံအခွင့်အလမ်းအဖြစ် မြင်တွေ့နိုင်

South Economic Corridor

ပါသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် သဘာဝဓာတ်ငွေ့ရှာဖွေမှုနှင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွင် Thailand Petro-Chemical and Petro-Leum Company (TPP) မှတစ်ဆင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလျက် ရှိပါသည်။

Yadana သဘာဝဓာတ်ငွေ့ စီမံကိန်း မှ သဘာဝဓာတ်ငွေ့ပိုက်လိုင်းသည် နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ KanChanaburi မှတစ်ဆင့် ထိုင်း နိုင်ငံ အနောက်ပိုင်းရှိ Rachaburi ပြည်နယ်သို့ ရောက်ရှိသည့် တိုင်အောင် ဆက်သွယ်ထားပါ သည်။ ၂၀၁၁ ခုနှစ် တွင် တရုတ်ပြည်၊ ဟောင် ကောင်၊ တောင်ကိုရီးယား၊ စင်ကာပူနှင့် မလေး ရှားနိုင်ငံများမှာ မြန်မာနိုင်ငံ၏ အခြားသော ရင်းနှီးမြှုပ်နှံသည့် အာရှနိုင်ငံများ ဖြစ်လာကြ ပါသည်။ စင်ကာပူနိုင်ငံမှာ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကုမ္ပဏီ အများဆုံးရှိသော နိုင်ငံများ ဖြစ်ပါ

သည်။ ၎င်းအပြင် မြန်မာအစိုးရ၏ ဖွံ့ဖြိုးမှု မဟာ ဗျူဟာအရ လယ်ယာကဏ္ဍ၏ ဖွံ့ဖြိုးမှုမှာ လက်ရှိ ဆန်၊ ပြောင်း၊ ပိလောပိန်နှင့် ပဲအမျိုးမျိုး ကဲ့သို့ ငွေရလွယ်သော သီးနှံများကို တိုးချဲ့စိုက် ပျိုးလာမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံ၏ Charoen Pokphand Group (CP) မှာ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကြက်သားပေါက်များနှင့် ကြက်ဥများအတွက် ကန်ထရိုက် မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း (Contract Farming) ကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လျက် ရှိပါ သည်။ စီးပွားရေးသဘောအရ လယ်ယာကဏ္ဍ ဖွံ့ဖြိုးမှုနှင့်တိုးချဲ့ဆောင်ရွက်မှုသည် မြေဈေးနှုန်း များကို တိုက်ရိုက်အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိပါ သည်။

စက်မှုလက်မှုကဏ္ဍတွင် ဖွံ့ဖြိုးမှု အခြေ အနေကို သီလဝါ (ရန်ကုန်တောင်ပိုင်း)၊ ရခိုင်၊ နှင့် ထားဝယ်ရှိ အထူးစီးပွားရေးဇုန်သစ်များ

(SEZs) (Aung Min and Kudo ၂၀၁၂) တွင် မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။ အထူး စီးပွား ရေးဇုန်များက လက်ရှိသဘာဝသယံဇာတများ ကို အသုံးပြု၍ တန်ဖိုးမြှင့် ကုန်ပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံသို့ FDI ပိုမိုဝင်ရောက် လာရန် ဆွဲဆောင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ မဝေးသော အနာဂတ်ကာလအတွင်း ယင်းအခြေအနေ ဆက်လက်ရှိနေသော်လည်း ဤအခြေအနေက ဤဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် မည်သို့သော လူ့စွမ်းအား အရင်းအမြစ်များ လိုအပ်နေသည်ကို ထင်ဟပ် ပေါ်လွင်စေပါသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ အကြား ကုန်းလမ်းဆက်သွယ်မှုများ တည် ဆောက်မှု၊ အထူးသဖြင့် ထိုင်းနိုင်ငံ Kan chanaburi ဒေသရှိ ထားဝယ်-Phunam Ron လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှုမှာ အရှေ့တောင်အာရှ ပင်မဒေသကြီးအတွင်း ပို့ဆောင်ရေးနှင့် ကုန် သွယ်ရေးအတွက် အဓိက အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင် ပါသည်။

အကြောင်းမူ ယင်းလမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး က ADB အရှေ့အနောက် စီးပွားရေးစင်္ကြံ စီမံကိန်း (ADB East-West Economic Corridor Plan) တွင် အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာကို ချိတ်ဆက်ပေး သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

နိဂုံး၊ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်မှု၏ မြန်မာ့ဖွံ့ဖြိုးမှု အပေါ် ရိုက်ခတ်မှုများ

လာမည့် ငါးနှစ်ကာလအတွင်း မြန်မာ့ စီးပွားရေး ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်ထွန်းလာမည့် အခြေအနေတွင် ထိုင်းနိုင်ငံ (မလေးရှားနှင့် စင်ကာပူ) သို့ ပြောင်းရွှေ့ဝင်ရောက်သည့် ရွှေ့ ပြောင်းလုပ်သားများနှင့် ပတ်သက်သော အဓိက မေးခွန်းမှာ ကျွမ်းကျင်သော၊ အနည်းငယ် ကျွမ်း ကျင်သော လုပ်သားများသည် ရောက်ရှိနေသော နိုင်ငံများတွင် ဆက်လက်နေထိုင်မည့် သို့မဟုတ် နိုင်ငံရင်းသို့ပြန်ရန် စဉ်းစားလာကြမည်ဆိုသည့် အချက် ဖြစ်ပါသည်။ အတိတ်ကာလတွင် မိသားစုများ၏ ပျမ်းမျှဝင်ငွေများမှာ အိမ်ထောင် စု စားသုံးမှု အသုံးစရိတ်ကို ကျခံရန် လုံလောက် မှုမရှိခဲ့ပါ (house hold income and expenditure survey in 1997)။

မြန်မာလူမျိုးများသည်
၎င်းတို့၏ မိခင်နိုင်ငံကို
ကြီးစွာသော သံယောဇဉ်ရှိကြပြီး
အစဉ်အမြဲပြန်ရန်
ဆန္ဒရှိကြပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ပြည်သူများမှာ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် ပိုမိုမြင့်မားသည့် ဝင်ငွေများရရှိနိုင်ရန် မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်ခွာကြပါသည်။ ယခုအခါတွင် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုမှာလည်း တိုးတက်လာပြီး မြန်မာနိုင်ငံ၏စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးနှင့် နိုင်ငံရေး ဖွံ့ဖြိုးမှုအတွက် လုပ်သားများ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ အဓိက အခြေအနေ နှစ်ရပ်ပေါ်တွင် မူတည်ပါသည်။ တစ်ဘက်တွင် နိုင်ငံရေး တည်ငြိမ်မှုနှင့် ဒီမိုကရေစီ လွတ်လပ်ခွင့် ရရှိ၍ အခြားတစ်ဘက်တွင် စီးပွားရေး အခွင့်အလမ်းများ ရှိပါသည်။ နိုင်ငံရေး အခြေအနေမှာ အရေးကြီးပါသည်။ အကြောင်းမူ အချို့သော အတတ် ပညာရှင်များမှာ အတိတ်ကာလတွင် ဒီမိုကရေစီ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု ကင်းမဲ့ခြင်းကြောင့် ထိုင်းနိုင်ငံတွင် နေထိုင်အလုပ်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အနည်းငယ် ကျွမ်းကျင်သည့် လုပ်သားများမှာလည်း လာဘ်စားမှု၊ လုပ်အားပေးစေခိုင်းမှု၊ အတင်းအကျပ် ပြောင်းရွှေ့မှုနှင့် လက်နက်ကိုင် ပဋိပက္ခ ပုံစံများဖြင့် အာဏာရှင် အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်၏ ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရပါသည်။ နိုင်ငံရေး တည်ငြိမ်မှု ရှိသည်ဟု ၎င်းတို့ သေချာသည့်အခါတွင် ယင်းအုပ်စု နှစ်စုမှာ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရန် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားမည် ဖြစ်သည်။ မြန်မာလူမျိုးများသည် ၎င်းတို့၏ မိခင်နိုင်ငံကို ကြီးစွာသော သံယောဇဉ် ရှိကြပြီး အစဉ်အမြဲပြန်ရန် ဆန္ဒရှိကြပါသည်။ စီးပွားရေးအခွင့်အလမ်းများမှာရွှေ့ပြောင်း လုပ်သားများ၏ အလုပ်အကိုင် ကျွမ်းကျင်မှုအရ အလုပ်အကိုင်ရရှိမှု၊ ထိုက်တန်သော လုပ်ခများ

နှင့် သင့်တင့်သည့် လုပ်ငန်းခွင် အခြေအနေများတွင် ပေါ်လွင်ထင်ရှားပါသည်။ လက်တွေ့ကျသော အတတ်ပညာရှင် တစ်ဦးက ပြောဆိုသည်မှာ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ရရှိသည့် လုပ်ခမှာ ဤနေရာ (ထိုင်းနိုင်ငံ)နှင့် အလွန်အမင်း မခြားနားပါက ယခု ကျန်တော် ရရှိသည့် လုပ်ခထက် အနည်းငယ်လျော့သော လုပ်ခကိုပင် ရယူရန် ဝန်မလေးပါ။ သို့သော် စွမ်းဆောင်နိုင်သည့် လုပ်ငန်းဝန်းကျင်ကို မျှော်လင့်ပါသည်။ အနည်းငယ် ကျွမ်းကျင်သော လုပ်သားများအတွက် ထားဝယ်ရေနက်ဆိပ်ကမ်း စီမံကိန်း (Dawei Deep Seaport Project) ကဲ့သို့သော SEZs အချို့၏ တစ်နေ့လုပ်ခမှာ ကျပ် ၇,၀၀၀ အထိ (ဘတ် ၃၀၀ သို့မဟုတ် US \$10 နှင့်ညီမျှပါသည်) ဖြစ်၍ ယင်းလုပ်ခမှာ Italian-Thai Development Co. Ltd က အဆိုပြုကမ်းလှမ်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဒေသရှိ တစ်ဆင့်ခံ ကန်ထရိုက်တာများကမူ ကျပ် ၄,၀၀၀ ကိုသာ ကမ်းလှမ်းအဆိုပြုပါသည်။ သို့သော် ဒေသခံ သတင်းပေးသူများက ဖော်ပြသည်မှာ ထားဝယ်ဇာတိ မည်သည့်ရွှေ့ပြောင်း လုပ်သားမျှ ပြန်လာလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ အကြောင်းမူ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် လုပ်ခကောင်းကောင်းရကြပြီး မြန်မာနိုင်ငံ၏ လူနေမှုစရိတ်မှာ ပိုမိုမြင့်မား၍ ကြက်သားဈေးမှာ ၃၅ % မြင့်တက်လျက်ရှိသည် ဟု ဆိုပါသည်။ ဤအချက်ကို ငွေဖောင်းပွန်းနန်း အတတ်အကျွမ်း သက်သေထူပါသည်။ ငွေဖောင်းပွန်းနန်း အတတ်အကျွမ်းမှာ ၂၀၀၁-၂၀၀၉ ခုနှစ်အတွင်း ၅၇.၁% နှင့် ၁.၅% အသီးသီး

ရှိပါသည်။ ထားဝယ်တွင် ထိုင်းဘာသာစကား ပြောတတ်သည့် အလုပ်သမားများကို ITD က ငှားရမ်းပါသည်။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မှာ အလုပ်သမားများက လုပ်ခများနှင့် လူနေမှုကုန်ကျစရိတ်များကို ဝင်ငွေထိန်းညှိနိုင်ရန် နှိုင်းယှဉ်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ၎င်းနောက် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်မည် သို့မဟုတ် မပြန်မည်ကို ဆုံးဖြတ်ကြပါလိမ့်မည်။ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်စဉ် အလိုအလျောက် လေ့လာရရှိသည့် ကျွမ်းကျင်မှုများ ထဲမှ ဆောက်လုပ်ရေး၊ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး နှင့် အခြားသော ကုန်ထုတ်လုပ် ကျွမ်းကျင်မှုများမှာ မြန်မာနိုင်ငံ စီးပွားရေးပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများအတွက် သင့်လျော်ဆက်စပ်မှုအရှိဆုံးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဟိုတယ်နှင့်ခရီးသွား လုပ်ငန်း အပါအဝင် ဝန်ဆောင်မှုများနှင့် အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းများတွင် လုပ်ကိုင်နေသူများမှာ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်မှုများကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာစေရန် ဆောင်ရွက်ပြီး ရရှိသည့် ကျွမ်းကျင်မှုများမှာလည်း ၎င်းတို့နိုင်ငံကို ပြန်သွားသည့်အခါ အသုံးဝင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာလုပ်သားဈေးကွက်၏ လက်ရှိနှင့် အနာဂတ် လိုအပ်ချက်များနှင့် လုပ်သားများ၏ ကျွမ်းကျင်မှုများနှင့် လူ့စွမ်းအား အရင်းအမြစ်များ ကိုက်ညီစေရန် စီမံခန့်ခွဲမှုအပိုင်းမှာနောင် လာမည့် စိန်ခေါ်မှု ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အလုပ်အကိုင်များ ဖန်တီးပေးပြီးလျှင်ပြီးခြင်း လုပ်ခများ အပါအဝင် လက်သင့်ခံနိုင်သော လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်မှု အခြေအနေများမှာ နေရပ်ပြန်ရေးအတွက် အဆုံးအဖြတ်ပြုသည့် အချက်များ ဖြစ်ပါသည်။ ဤအခြေအနေတွင် ရွှေ့ပြောင်း လုပ်သားများမှာ လူနည်းစုအမျိုးအနွယ်များနှင့် ဆင်းရဲသော တိုင်းဒေသများမှ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ ပြည်နယ်နှင့် တိုင်းဒေသကြီးများအကြား ဝင်ငွေညီမျှမှု ပိုမိုညီမျှစေရန် ကြိုးပမ်းမှုမှာ အရေးကြီး ပါသည်။ ထို့အပြင် ထိုက်တန်သော လုပ်ခများက နိုင်ငံတွင်းရှိ ထူးချွန်ထက်မြက်သော အတတ်ပညာရှင်များကို ပြည်ပတွင်ပိုမို မြင့်မားသောလုပ်ခဖြင့် လုပ်ကိုင်ရန် တိုင်းပြည်မှ ထွက်ခွာသွားခြင်းကိုလည်း ကာကွယ်နိုင်ပါသည်။

ကိုးကားချက်။ SupangChantavanich ၏ Myanmar Migrants to Thailand and Implications to Myanmar Development ကို ဦးစွာကြည့်မှတ်သောပြန်ဆိုရေးသားပါသည်။